

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-11-02)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-11-02)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 160. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000064.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel. d. 2den November 1855.

Kiære Fader!

Du har vistnok allerede i et Par Uger ventet at høre Noget fra mig; saalænge har jeg i det mindste havt dette Brevpapir liggende i min Mappe for at fylde det med venlige Hilsener til Hiemmet. Men Dagene have været opfyldte for mig med allehaande Tilberedelser til min Vintervirksomhed, og Aftenerne have desværre, vel ikke stadig, men dog ofte været mig berøvede ved en momentan Øiensvaghed, der har hindret mig i at arbejde ved Lys. — —

Strax, da jeg kom herover, begyndte jeg at oversætte il Paradiso, men, enten er dette vanskeligere end de andre Dele af Digtet, eller jeg har ikke været oplagt: nok er det, at skiøndt jeg nu i tre Uger har anvendt 2 til 3 Timer daglig derpaa, er jeg endnu ikke kommen tilende med den første Sang. Det er rigtignok sandt, at jeg i dette Arbeide nedlægger en Driftscapital af Tid og Kraft, som jeg kunde have forvandlet til adskillige Tragedier og Digte — men, engang faaer jo vel ogsaa dette en Ende, og saa har jeg dog gjort noget i mit Liv, om der saa end aldrig kommer mere efter. Min Beundring for den store Digter og min Kiærlighed til hans deilige Fødeland indgav mig først (for 8 Aar siden!) det Ønske at knytte mit Navn til hans; og — bliver jeg færdig med det møisomme Arbeide, vil jeg i det mindste see dette Ønske opfyldt ved Siden af saamange andre, jeg har opgivet. — —

Det er sandt — en curieus Begivenhed maa jeg dog fortælle om. Forleden Dag, da jeg kom hiem fra min Morgentour, sagde den gamle Kone, som opvarter mig, at der havde været en Student »aus Viehland« og spurgt efter mig, samt tilføiede, at han saae »ganz wunderbar aus«. Lidt efter, da jeg sad og drak Kaffe, aabnedes Døren, og ind treen et underligt, dog velklædt Subject, mager, bleg, besynderlig at see til, og sagde: »Jag är Studiosus Europæus från Finland«. Naa, jeg bad ham sætte sig og spurgte, hvad han ønskede. »Har jag äran att tala med Lexicographen Molbech?« — Nei, med hans Søn, lød Svaret. Jeg spurgte derpaa Personen, som egentlig havde noget Sindsforvirret i sit Væsen, om Et og Andet Finland angaaende; og han syntes at vide god Besked. Selv, sagde han, var han Linguist og viste mig en Brochure, han havde ladet trykke, om Talordenes Rødder i det Finske, Ungarske, Russiske, Indiske og mange andre Sprog. Politisk s. 161 exalteret syntes han i høi Grad at være, og en hypernational Finlænder. Omsider, da jeg reiste mig op, kom han frem med sit egentlige Ærinde, at faae nogen Pengehiælp. Han foreviste et Brev fra en Præst, i hvis Huus han havde været; denne omtalte ham som en kundskabsrig Mand, der havde skrevet bl. a. et finsk Lexicon og gjort store Samlinger til Oplysning af Modersmaalet, men tilføiede, at han ikke kunde blive længer i Finland af politiske Grunde. Ved nærmere Efterspørgsel viste det sig, at Personen, der virkelig syntes at være det, han udgav sig for, ikke eiede en Skilling, men var gaaet tilfods giennem Sverrig og Norge, og fra Kiøbenhavn giennem Siælland, Fyen og Slesvig. Nu agtede han sig til Berlin, til en Professor Scholt, med hvem han stod i Correspondance. Hos de herværende Danske fik jeg sanket 10 Rdl. sammen, dermed reiste Personen til Hamburg og efterlod hos mig en vis medlidende Deeltagelse, forbunden med en svag Tvivl, om Hr. Europæus dog ikke muligen havde en Skrue løs. Hvis der nogentid kommer en Finlandsk Reisende til dig, saa spørg dog, om man i Helsingfors (hvor hans Bog var trykket) kiender en saadan Person. — —

Inat ere de første (7 eller 8) engelske Krigsskibe ankomne her i Fiorden; Veiret har i de sidste Dage været ubeskrivelig smukt, mildt og solklart — men idag regner det uafbrudt, saa nu har Solen vel sagt Farvel for i Aar. Gid den næste Foraarssol maa see os alle tilfredse og raske! —

Christian.